

Allehanda rariteter i ord och bild

78 H Br. 1884-1893

National Library
of Sweden

Sv. sam i
under
barnb
(61)

Allehanda rariteter i ord och bild.

288 S. 2

Khalif Stork.
Gustav Kühn, in Neu-Ruppin.

Kungl. biblioteket

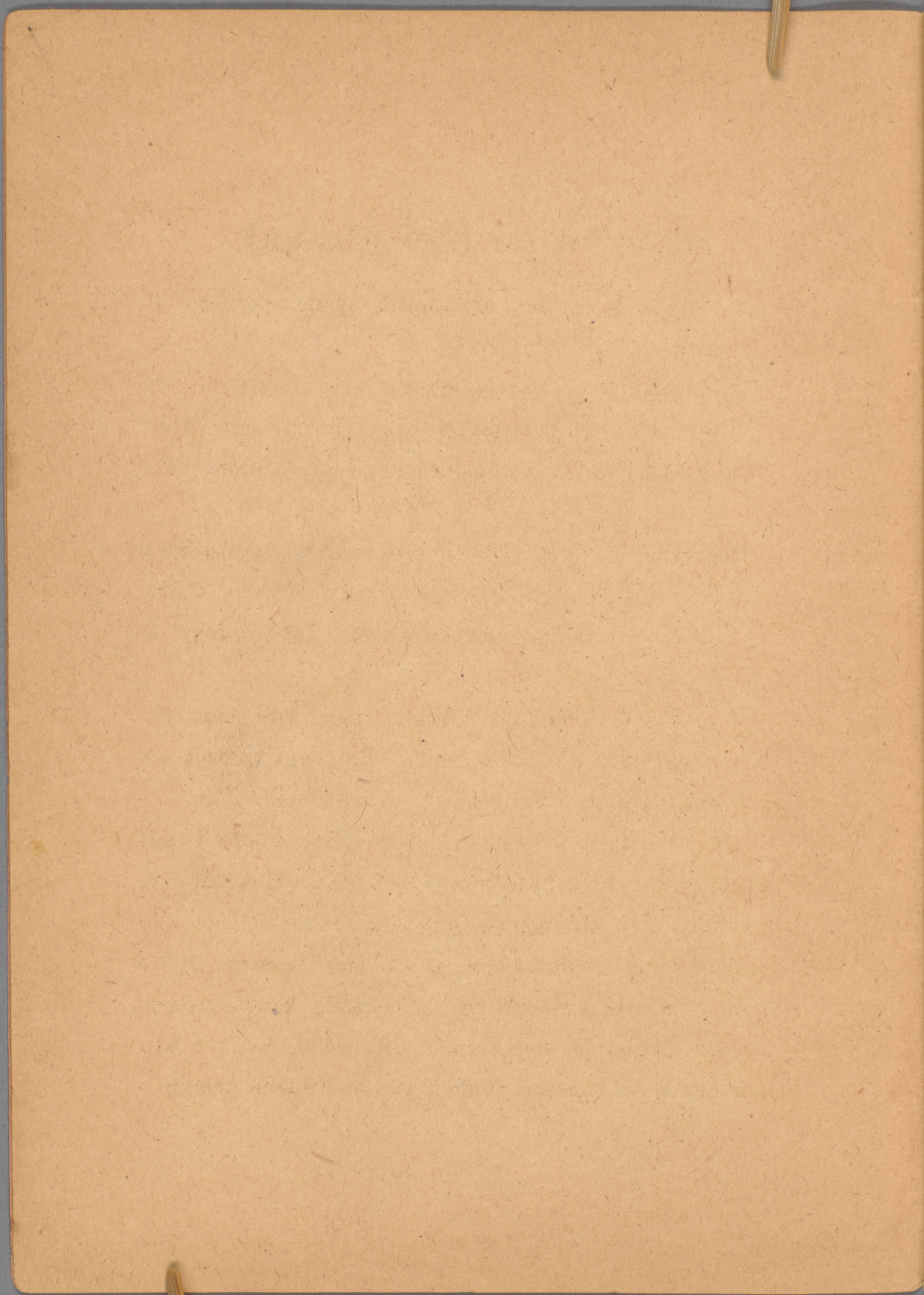

0 0000 000109189

070306 Hammarlund.

Hur Fatme blef räddad.

Hur Fatme blef räddad.

En dag blef Fatme, Mustaphas syster bortförd af söröfvare.

Mustapha hade inte ro i hemmet och drog ut för att befria sin syster. Säkerligen hade söröfvarne tagit vägen till Balsora och Mustapha pröfvade på att afskära dem landvägen.

Men tyvärr föll han sjelf i rövare händer och fördes till chefen, som lät honom lägga i kedjar framför tältet. Men dottren Anjuta hade medömkan med den främmande och lät honom flykta under natten.

Mustapha hastade till Balsora, men han kom för sent, ty hans syster Fatme hade sålts dagen förut på slafmarknaden till en rik man vid namn Thiuli Kos.

Nu pröfvade Mustapha ett knep. Han hörde Thiuli Kos sökte en läkare för sina slafvinnor. Förkläd som läkare gick han till honom och Thiuli Kos kallade alla sina slafvinnor, hvilka, genom ett hål i muren skulle sträcka händerna fram på det han kunde känna pulsen. Under det Mustapha tog Fatmes lilla hand, hvilken han genast kände igen på dess finhet, gaf han henne nemligen

en sofdryck och en liten paperslapp, hvarpå stod skrifvet:
„Tag detta pulver, jag befriar dig!“

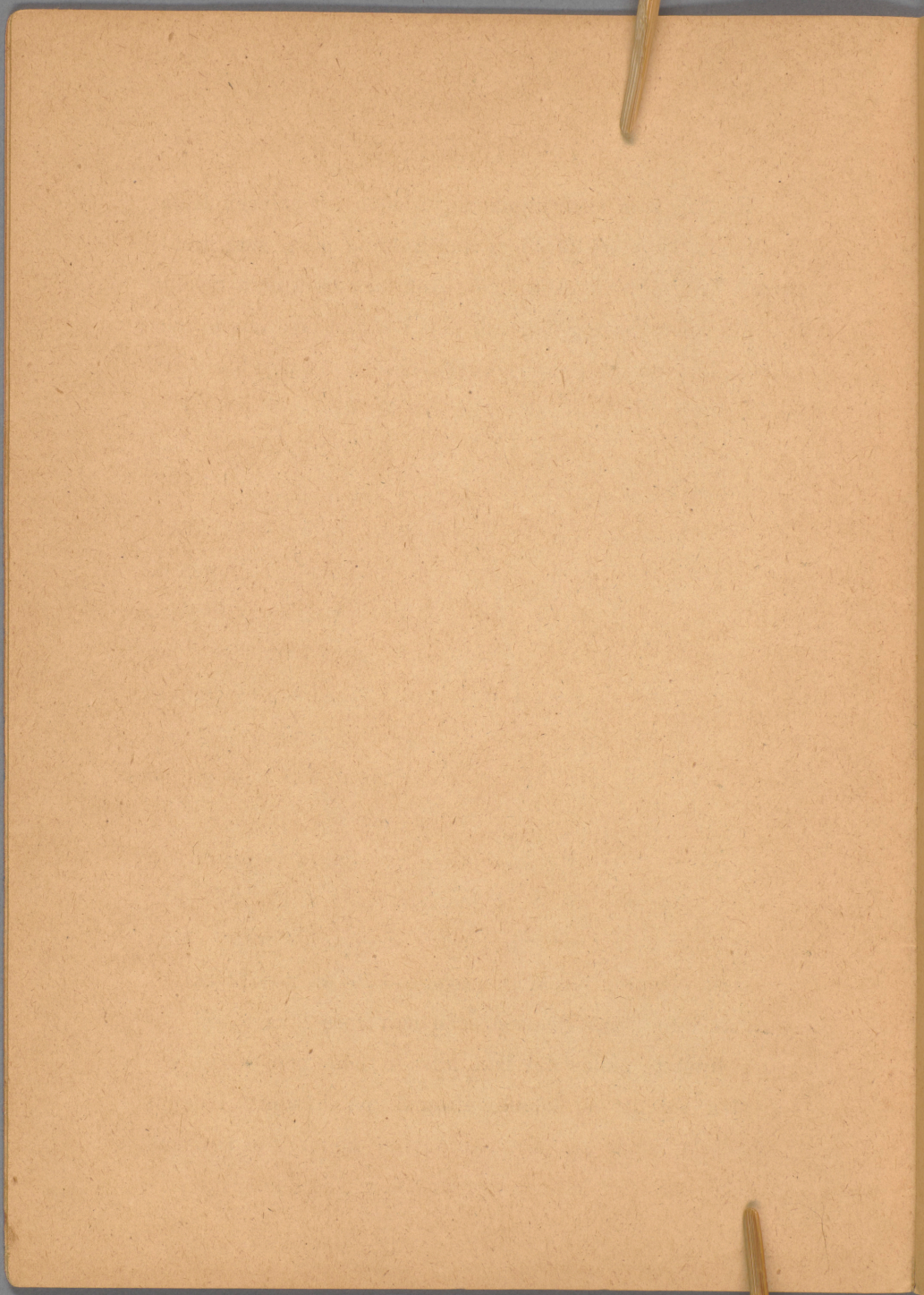
Med glädje kände Fatme igen brodrens stil, tog pulveret och föll omkull på marken.

Det var Mustapha önskan, han bad Thiuli Kos inträngligen låta honom stanna hos liket under natten för att försöka att uppväcka henne. Men då alla gått till hvila, smögo de bort båda två och ilade hemåt, der de lefde belättna.

Trollhästen.

Trollhästen.

En dag kom en främmande vis man till prinsen Kamral akmar. Han medförde en märkvärdig häst, som kunde flyga. Trolldjuret tyckte prinsen om och bara man tryckte å högra sidan, svang den upp sig i luften och innan hans fader eller den främmande kunna hindra det flög han bort. Ändtligen upptäckte han å djurets venstra sida ett annat ställe och knappt hade han tryckt der för hästen lät sig ner å terrassen framför ett präktigt slott.

Prinsen steg in och såg en tjusande prinsessa, hvilken han tyckte vara så vacker att han friade till henne. Prinsessan bejakade och båda två flögo hemåt på hästen. Vid en paviljon i trädgården band han hästen fast och prinsessan måste dröja på hästen tills han hade förberedat fadren å att se sin svärdotter. Men då han återvände med konungen hade den främmande vise mannen stigit på hästen och hade rymt bort med prinsessan.

Nu drog prinsen ut för att söka efter prinsessan och till slut fann han henne i Indien, der trollet hade sålt hästen och prinsessan till en rik man och furste. Men prinsessan låtsade såsom sinnesrubbad för att undvika äkten-skap med fursten. Prinsen sade han vore läkare och besökte fursten under det han lofvade bota prinsessan, om han fick lof att se henne, sittande på hästen. Knappt hade detta händt, då satt han bakom henne i sadeln och de flögo bort och kommo lyckliga hem till hans rike.

Molnberget.

Till Hasan, en ung handlande i Bastrah, kom en gång en gammal trollman som lofvade att vilja lära honom konsten att göra guld. Hasan besökte gerna gubben för att lära konsten, dock han kastade honom en sofdryck i vinet, han bjöd honom, hvarpå Hasan föll i blund. Gubben packade honom i en låla och stufvade densamma ombord i ett skepp som genast lättade anker. Han blef först vaken då vågarne gungade och var ond på gubben sedan han svikat honom, men hans vrede gagnade till intet, ty han var i trollmannens våld. Denne lofvade att återsända honom till Bastrah, om han ville hämta honom några rötter af Alrokkaplantan, som växte å molnberget, hvilket var bestämelseorten.

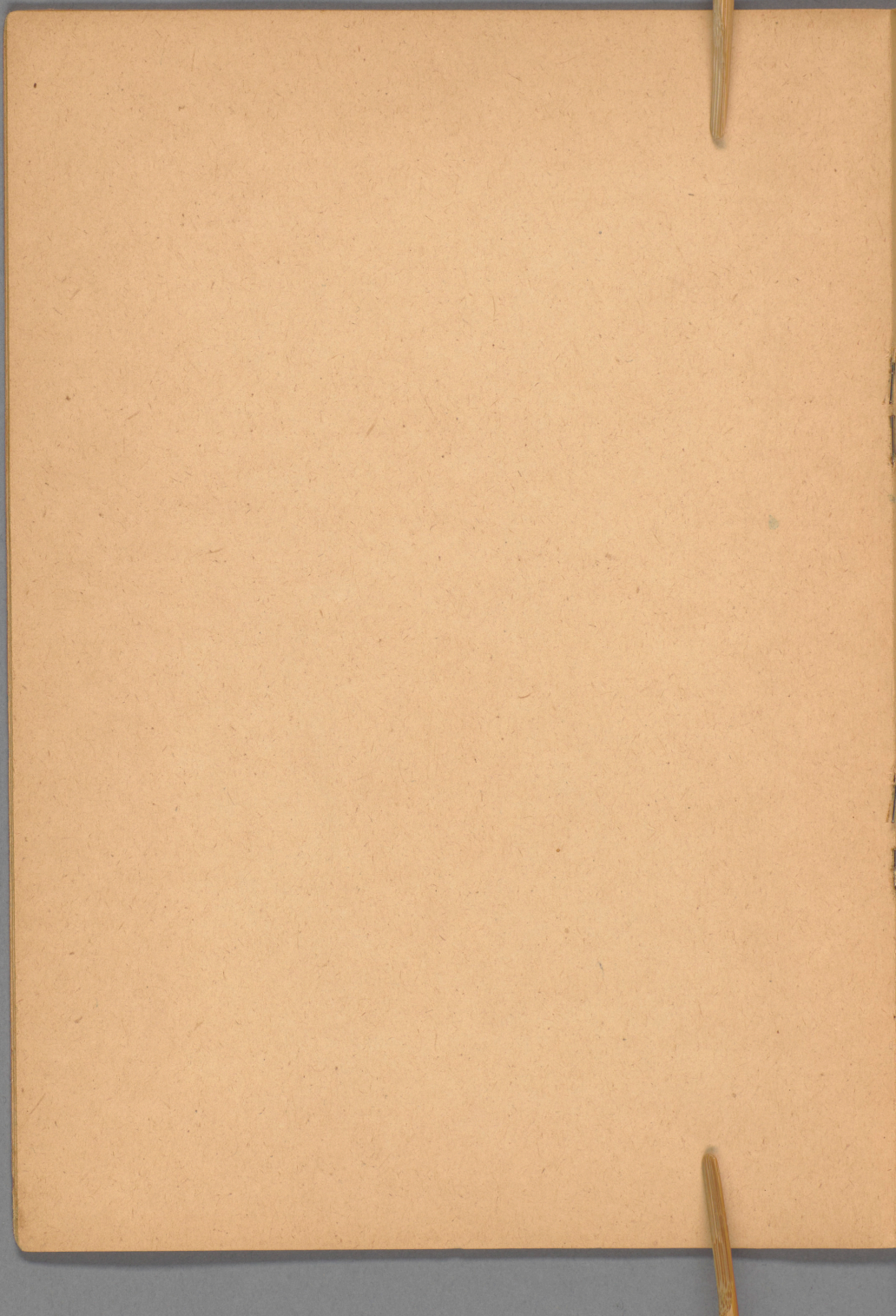
Då de hade anländt vid molnberget, befallde han Hasan stiga uppå en stor stege och att han skulle kasta ner rötterna, för att undersöka om det var de rätta. När ett tillräkligt förråd samlats, tog han bort stegen och seglade bort.

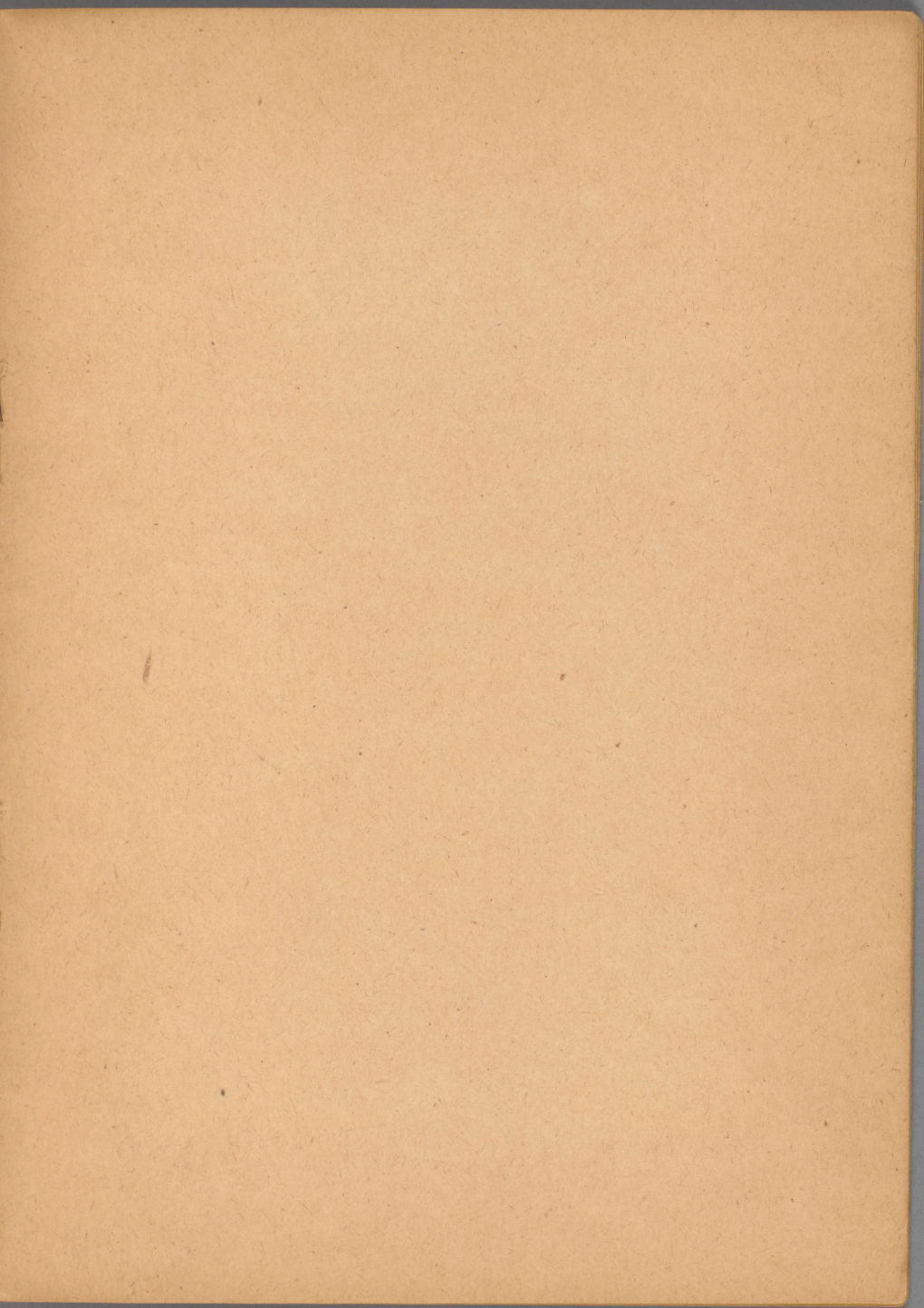
Hasan steg under stora svårigheter ner å andra sidan af berget och kom äntligen efter lång vandring till ett slott, der sex vackra jungfruar bodde, hvilka gerna motog honom. Men Hasan längtade efter hemmet och flickorna gáfvo honom en snabb hvit häst, hvilken skulle bringa honom till Bastrah.

Han red redan några dagar, då han varseblef trollmannen, som åter hade en ung muselman, hvilken han ville föra i olyckan. Då lade Hasan sig i bakhåll och när den elake trollmanden kom närmare, genomborrade han honom med sitt värje. Derefter tog han alla skatterna och återvände utan vidare händelse.

Molnberget.

Saids öde.

Saids öde.

Said var enda sonen af en rik man i Balsora och då han fyllt tjuga år, blef han utrustad af fadern för att kunna resa uti världen.

Said slöt sig till en karavan, men denna blef af-beduiner öfverfallen i ödemarken. De kämpade tappert för lifvet och Said lyckades gifva anföraren banesår genom ett pilskott. Likväl satte tre beduiner efter Said och ändfligen kastade en honom en slunga kring halsen.

Fången bragde man honom till chefen och denne befälde att man skulle beröfva honom allt hvad han egde samt föra honom bunden uti ödmarken, hvarest han skulle ligga i det heta ökensandet tills han dog af hunger och törst.

Två fasansfulla dagar och nätter låg han utan hjälp, bunden i den brinnande ödmarken, då kom den tredje dagen händelsevis Kalum-Bek, en resande köpman förbi det ställe, der han låg. Ynglingen tyckte han om och han beslöt att taga honom med såsom handelsbiträde.

Hvarje dag måste Said stå i Kalum-Beks bodsdörr för att rekommendera varorna och likväl gaf hans herre honom en mycket liten lön, så han nästan måste svälta, långt ifrån att kunna fortsätta resan.

En dag smög han sig bort sent om qvällen genom Bagdads gator och blef vittne till ett öfverfall på en ensam man af två röfvare. Hastig ilade Said till hjälp och slog röfvarne på flykten. Den befriade var sultanen sjelf, hvilken tackade Said för tappert bistånd och då han hört hans händelser sändte han honom hem, belönad med rika gåfvor.

Sjöfararen Sindbad och fågeln Roch.

Sindbad var en man i Bagdad, som genom sina långa sjöresor fått namnet: Sjöfararen.

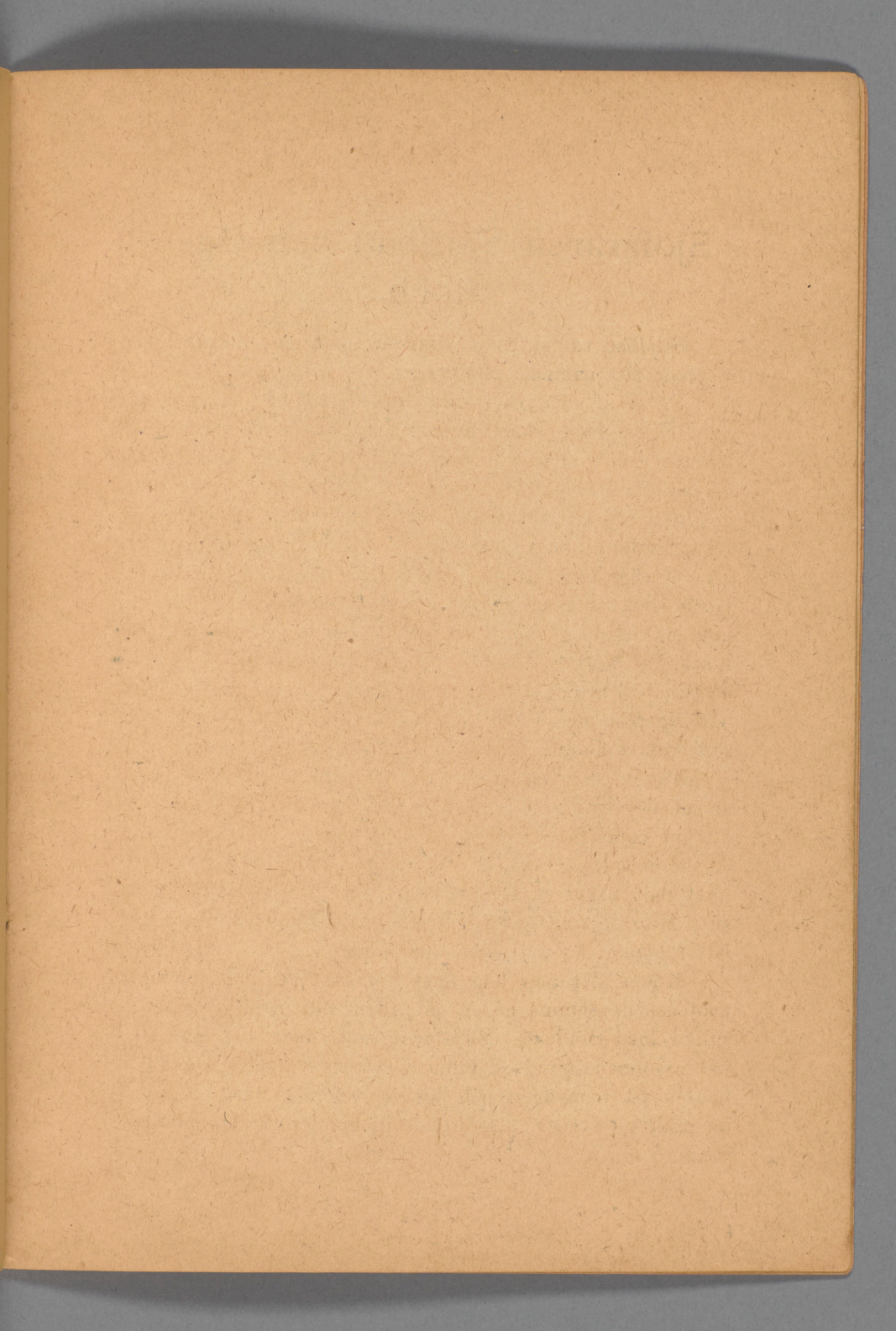
På en af sina resor kom Sindbad till en vacker ö, der hans skepp hade kastat ankare. Han åt af de främmande frukter, hvilka han fann der och somnade hädanefter och då han vaknade hade hans fartyg gått undan.

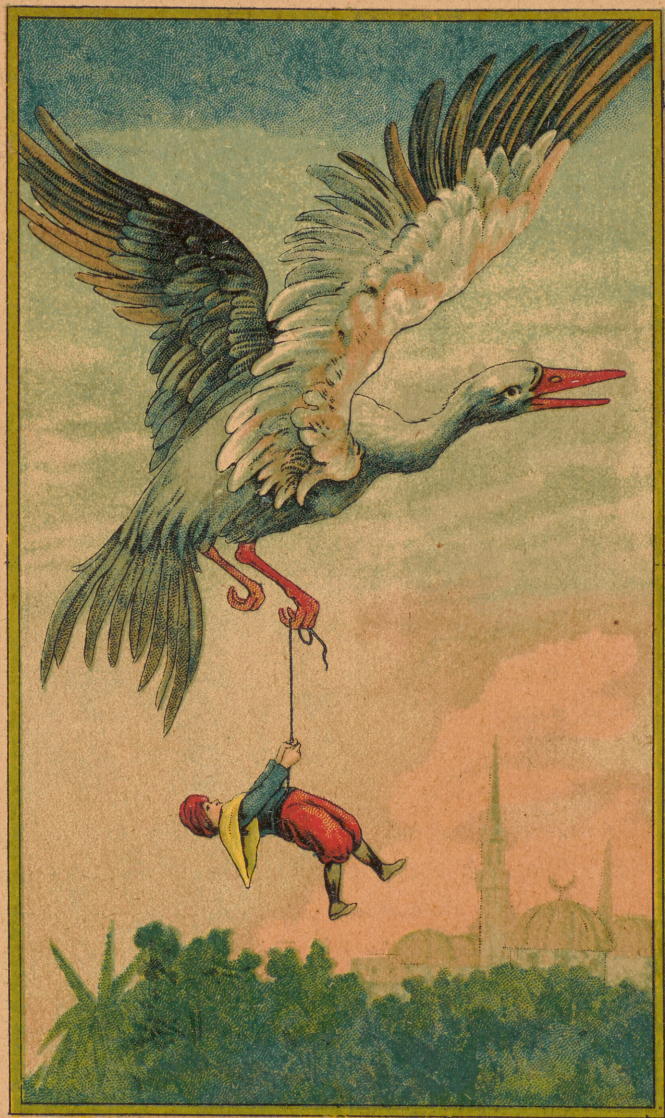
Sindbad gick kring ön och varseblef en stor hytt kula, hvilken han undersökte och då han kom dit, var det ett ofantligt ägg, hvilket låg i gräset, ett ägg af fågeln Roch som Sindbad trodde sig vara en kula. Plötsligen kom en ofantlig fågel sväfvande ner ur luften för att kläcka ut ägget. Den flög ned och satte sig på ägget och då Sindbad trodde att fågeln snart ville flyga undan, band han sig fast med bältet vid fåglens klor, för att på detta sätt kunna komma till bebodde trakter.

Fågeln flög ock undan med honom öfver haf och byar och flög ned i en bred dal. Här kom Sindbad lös, men knappt hade det egt rum, då flög fågeln Roch vidare.

Sindbad såg endast höga berg kring sig och dalen ifylld med präktiga stenar, hvaraf han stoppade många på sig. Men då kom plötsligen en örn flygande, hvilken tog fatt i honom för att spisa upp honom.

Under det den flög med honom öfver bergtopparna träffades densamma af en pil; den föll ner på marken tillika med Sindbad. Skyttarne som ilade till fann den halftsvimmade Sindbad ännu i örnens vingar. De följde honom på hemvägen och blefvo belönade med några af de präktiga stenar, uteslutande diamanter, hvilka Sindbad funnit i dalen.

Sjöfararen Sindbad och fågeln
Roch.

Khalif Stork.

En dag kom en landthandlare till Khalifen i Bagdad för att erbjuda sina varor. Khalifen hade redan köpt något då han såg ett papper, hvaruti ett pulver var invecklad. Innehållet sade, att den hvilken snusade detta pulver och samtidig sade ordet: „Mutabor“ skulle kunna förvandla sig till ett hvartsomhelst djur, dess gestalt man behöll tills man upprepade ordet „Mutabor.“ Blott ett villkor var betingadt dervid, att man under förvandlingen inte måste skratta.

Khalifen ansåg det för en utmärkt skämt; han och hans vesir snusade och förvandlades till två storkar, men — o ve — när de sågo på hvarandra skrattade de och glömde tillika trollordet.

En dag kommo de till en forfallen borg, der en ugglan bodde, hvilken skrek så jämmerlig. De frågade hvad det felas henne och då berättade hon att hon var förtrollad af ett elakt troll, till en förnäm karl skulle gifta henne. Då lofvade Khalifen att gifta sig med henna derest hon ville hjälpa honom och berättade hvad som händt.

Ugglan trodde att säkerligen det samma trollet hade förtrollat allihop och förde storkarne till en mur, der man genom en spricka kunna skåda hur trollet med sitt biträde äto middag. Han berättade just, hur han förtrollat Khalifen genom ordet „Mutabor“

Storkarne hörde det och flögo snabbt bort till Bagdad och ugglan följde dem. De sade ordet „Mutabor“ och bums hade de sina ursprungliga gestalter och ugglan var den vackraste prinsessan man nånsin skådat och hvilken Khalifen giftat.

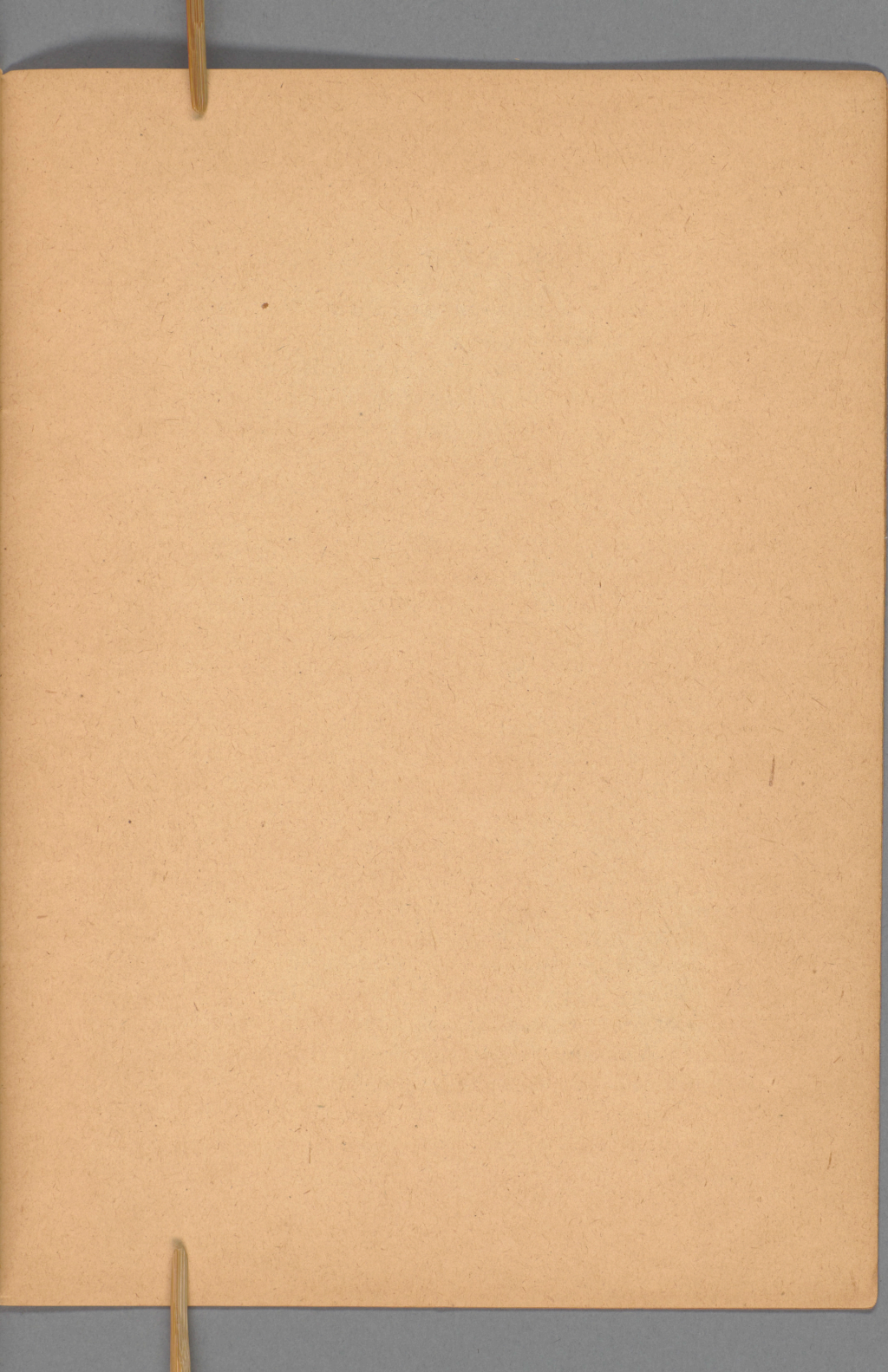
Det blåa slottet.

Alhudan, sultanens son var på jagt. Han förföljde en vacker stenbock och kom alltid djupare in i snåret, gick vilse och nådde ett blått slott. Dit stodo tolf blinda ynglingar, hvilka varnade honom att gå in, men Alhudan bekymrade sig inte derom tvärtom var han nyfiken och steg in i det präktiga slottet.

Tre tjusande jungfruar kommo honom tillmötes i den indre delen och gäfvu honom nycklarna till alla slottets rum med undantag af ett, hvilket var förbjudet att beträda. Alhudan gick genom alla rum, hvarest han fann de skönaste kostbarheter och till slut steg han in i det förbjudna rummet. Der stod en präktig gångare, men knappast hade han stigit upp, förr denna flög ur fönstret med honom, kastade af honom och slog med svansen ögonen ur hufvudet och Alhudan måste nu sälla sig till de tolf ynglingarne, hvilka ej hade gjort det bättre.

Många år voro förflutna då en dag en ung fiskareson vid namn Schems trängde in i denna tystnad. Dristeligen steg han in i slottet och fick nycklarna. Men han var icke nyfiken att se slottets skatter och lade sig ner att sofva. Först kom en nisse derefter en fé, en näck och till sist en guldgrön orm, som bad honom att äntligen stiga in i de stängda rummen, då de eljes ville döda honom. Men Schems högg hufvudet af ormen. Då var det slut med trolleriet på engång och ormen hade ingen annan varit än trollmannen sjelf, som hade velat bringa Schems i olycka som alla de andra ynglingarne.

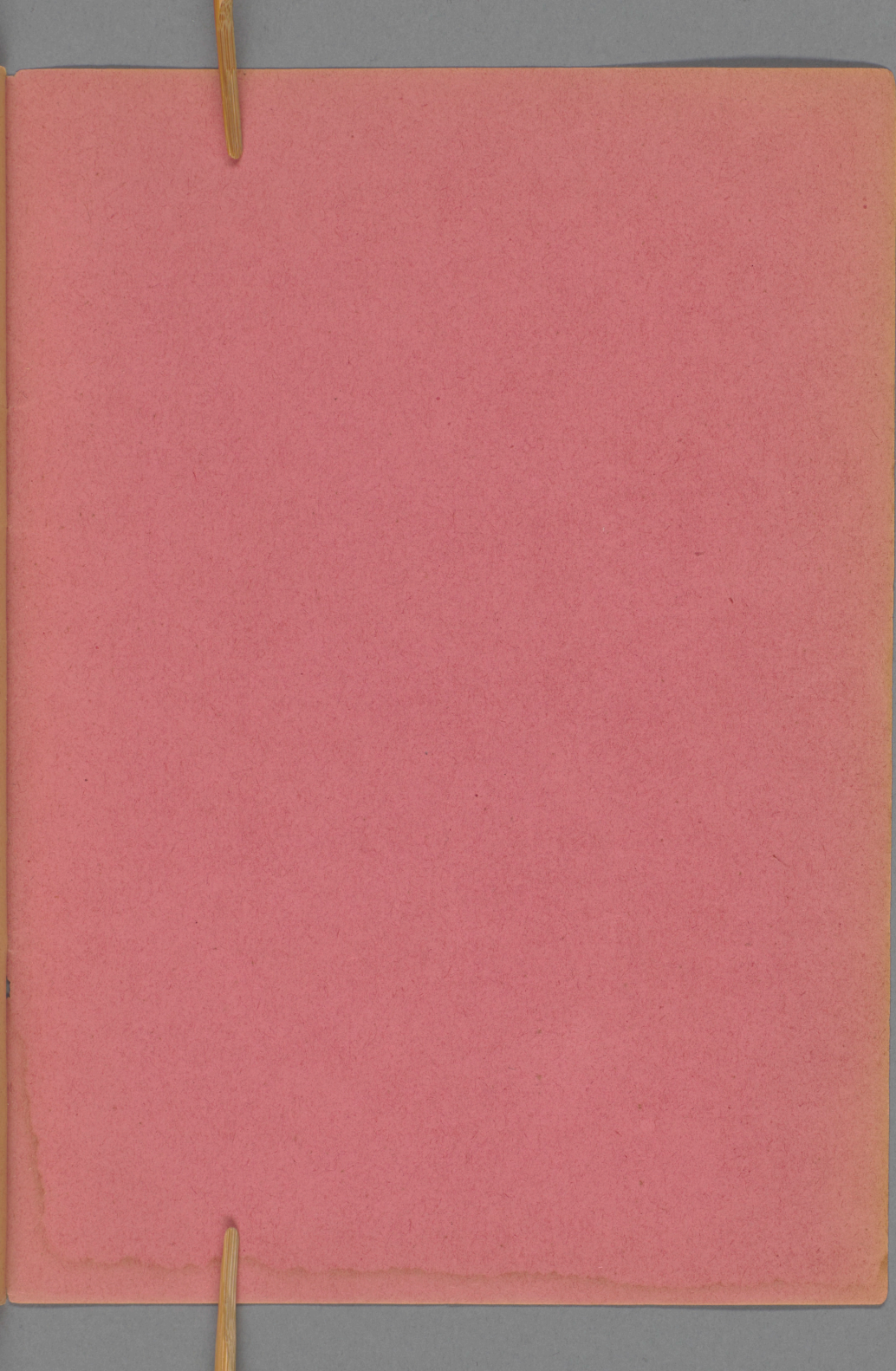
Från denna stund, då trollmannen dog, blefvo alla blinda åter scende och kunde återvända lyckliga till hemmet.

Det blåa slottet.

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8

Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

